

Arrest

nr. 272 127 van 29 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en
H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1999.

1.2. De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen in 2019. Op 25 februari 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in. Op 22 oktober 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat)". Bij arrest van 17 februari 2020 met nummer 232 666 werd het beroep tegen voormelde niet-ontvankelijkheidsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen. Bij beschikking van 20 augustus 2020 met nummer X verklaarde de Raad van State het cassatieberoep tegen voormeld arrest van 17 februari 2020 niet-toelaatbaar.

1.3. Op 13 september 2021 dient de verzoekende partij een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in.

Op 9 november 2021 legt de verzoekende partij een “verklaring volgend verzoek” af op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 17 januari 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw (oorspronkelijke) verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Qalacha (provincie Kandahar). U bent Hazara van etnische origine en sjiitisch moslim. Toen u ongeveer één jaar oud was werd uw vader vermoord door de taliban omdat hij voor de overheid aan het werken was. Nadien verhuisde u samen met uw moeder en jongere broer naar Quetta in Pakistan. Dankzij de financiële steun van uw oom langs moederzijde konden jullie er overleven. Omdat jullie geen verblijfsdocumenten hadden voor Pakistan kon u er nooit naar school gaan. In 2013 begon u te werken in een restaurant. Dit deed u tot aan uw vertrek in 2016.

In de maand Muharram (oktober) 2016 reisde u van Pakistan via Iran en Turkije naar Griekenland. Toen u aankwam op het eiland van Mytilini werd u opgepakt door de Griekse politie en naar een opvangcentrum gebracht. U moest er vingerafdrukken afstaan, werd er op die manier verplicht om asiel aan te vragen en bleef er twee maanden omdat u geen keuze had. Na een gevecht in het opvangcentrum werd u overgebracht naar een huis met begeleiding voor minderjarigen. Daar bleef u nog zes à zeven maanden terwijl u continu probeerde om door te reizen naar Athene. U werd in die periode ook twee maal opgeroepen voor een interview omtrent uw asielaanvraag, maar ging nooit op deze uitnodiging in. Uiteindelijk slaagde u erin om vanuit Mytilini in Athene te geraken, waar men u na een tweede arrestatie opnieuw naar een huis voor minderjarigen stuurde. Vervolgens vond u een smokkelaar waarmee u naar België probeerde te komen. Hij liet u naar het eiland Kos reizen waar u echter opnieuw werd opgepakt. Omdat u valse reispaspoorten op zak had moest u er voor de rechtbank verschijnen op verdenking van mensensmokkel. U werd eerst naar een gesloten centrum overgebracht en nadien opnieuw naar een huis voor minderjarigen. Ook liet men u een papier tekenen waarmee u toestemming gaf om binnen een week geïnterviewd te worden, zo niet ging u teruggestuurd worden naar Turkije. Bijgevolg had u geen keuze dan uw asielinterview daar te doen. U kreeg een voogd en advocaat toegewezen die u aanraadden om de naam van de werkelijke smokkelaar door te geven aan de rechtbank. Omdat u problemen wilde vermijden wilde u dit in eerste instantie niet doen, maar tijdens de zitting gaf u uiteindelijk toch zijn naam en telefoonnummer. Hierna, ergens tijdens de zomer van 2018, kreeg u de beslissing dat u erkend werd als vluchteling en werd u overgebracht naar Athene waar u opnieuw in een opvangcentrum mocht verblijven.

Maanden later was er een groot gevecht tussen vluchtelingen in uw centrum waar ook vele mensen uit andere centra naartoe kwamen. De smokkelaar heeft u daar waarschijnlijk gezien en uw nummer via een vriend van u verkregen. Vervolgens kreeg u telefoon van de smokkelaar die vroeg waarom u zijn naam en nummer had gegeven aan de autoriteiten. U brak het gesprek af, haalde uw simkaart uit uw gsm en maakte deze stuk. Nadien bleef u meestal in het opvangcentrum en durfde u niet meer naar buiten. Twee weken nadat hij u opbelde bedreigde de smokkelaar u nogmaals via een vriend van u. Een maand later werd u uit het opvangcentrum gezet. Om er te mogen verblijven moest u immers elke vijftien dagen een papier ondertekenen, maar omdat u op een dag met een vriend naar het ziekenhuis was en dit papier niet tekende mocht u niet meer in het centrum blijven. Nadien sliep u gedurende twee maanden in Alexandra park omdat u geen geld had om huur te betalen en ook geen werk vond. U overleefde omdat u eten kreeg van een NGO. Op een avond zag u de smokkelaar in dit park samen met drugshandelaars. U was bang, liep weg en belde twee dagen later uw familie om geld te vragen om door te kunnen reizen. Nadat u dit geld verkreeg boekte u een vliegticket naar België en diende u op 25 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in ten overstaan van de Belgische asielautoriteiten. U legde geen documenten neer ter ondersteuning van dit verzoek.

Op 22 oktober 2019 verklaarde het CGVS uw verzoek niet ontvankelijk omdat u reeds internationale bescherming verkreeg in een andere EU-lidstaat (met name Griekenland), en geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in Griekenland kon aantonen.

Uw beroep tegen deze beslissing werd op 17 februari 2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), en op 20 september 2020 door de Raad van State (RVS).

Omdat u geen geld, geen verblijfplaats en geen werk had trok u begin 2021 naar Frankrijk waar u eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende. U bleef echter niet in Frankrijk en kwam

diezelfde dag nog terug naar België, en ontving eveneens van de Franse autoriteiten een negatieve beslissing zo'n twee of drie maanden geleden (augustus-september 2021).

Op 13 september 2021 diende u een tweede verzoek in bij de Belgische asielinstanties. Hierbij verklaarde u vorige keer over uw nationaliteit gelogen te hebben en eigenlijk geboren te zijn in Pakistan. U bent nooit in Afghanistan geweest maar dacht dat u meer kans maakte om erkend te worden als u zei dat u een Afghaan was. Verder wijst u erop dat iedereen weet dat Hazara's vermoord worden in Quetta dus dat u daar niet kon blijven. Ook stelt u dat het nooit uw bedoeling was om in Griekenland te blijven, dat er geen werk is daar en dat u om die reden besliste om naar België te komen. Zelfs Pakistan is volgens u beter dan Griekenland. Ter ondersteuning van dit verzoek legt u volgende (kopieën van) Pakistaanse documenten neer: uw geboorteakte, een B-formulier van gezinssamenstelling, een bloedtest, de identiteitskaarten van uw vader, moeder en grootvader, de militaire kaart van uw vader en uw paspoort.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Wat betreft de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige verzoek, met name dat u eigenlijk in Pakistan bent geboren en geen Afghaan bent maar wel een Pakistaan (zie verklaring volgend verzoek vragen 3, 5, 6), evenals dat u omwille van uw loutere Hazara-zijn vreest te zullen vermoord worden in Pakistan (zie verklaring volgend verzoek vraag 16), moet immers worden benadrukt dat deze de beoordeling omtrent uw nood aan internationale bescherming niet wijzigen. Immers, zoals eerder reeds aangegeven werd uw eerste verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard omdat u reeds de vluchtelingenstatus verkreeg in Griekenland, meer bepaald op 12 december 2017 (zie Eurodac Marked Hit in administratief dossier). Ook werd vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (zie beslissing eerste verzoek).

Dat u heden verklaart Pakistaan te zijn en nooit in Afghanistan te zijn geweest, verandert niets aan het gegeven dat u reeds over internationale bescherming in Griekenland beschikt. De aanvullende verklaring dat het nooit uw bedoeling was om in Griekenland te blijven en dat "er geen werk is" (zie verklaring volgend verzoek vraag 16), zijn evenmin elementen die een herziening van de beoordeling van uw eerste verzoek opdringen. Een louter algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigen van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, volstaat immers geenszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in deze EU-lidstaat te weerleggen. Het bijkomstige argument dat u niet kan terugkeren naar Griekenland omdat u dan moet zeggen dat u geen Afghaan bent maar wel Pakistaan, en dat u vreest dat ze uw identiteitskaart of paspoort in beslag zullen nemen en u zullen terugsturen naar Turkije of Pakistan (zie verklaring volgend verzoek vraag 19), kan evenmin overtuigen. Eerst en vooral ziet het CGVS niet in om welke reden u in Griekenland genooddaakt zou zijn om te moeten vertellen dat u Pakistaan bent en geen Afghaan, en daarenboven zijn er geen redenen om aan te nemen dat de Griekse autoriteiten u zomaar, zonder enig verder onderzoek, zouden terugsturen naar Turkije of Pakistan daar Griekenland, net zoals andere EU-lidstaten, gebonden is aan het non-refoulement principe.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt, met name uw Pakistaanse geboorteakte, een B-formulier van gezinssamenstelling, een bloedtest, de (Pakistaanse) identiteitskaarten van uw vader, moeder en grootvader, de militaire kaart van uw vader en uw paspoort, moet worden vastgesteld dat het louter kopieën of foto's betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze stukken bijzonder relatief en bovendien kunnen zij, zoals eerder reeds opgemerkt, de eerdere beoordeling van uw nood aan internationale bescherming niet wijzigen. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terugnijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij door de Raad wenst te worden gehoord en hierbij onduidelijkheden wenst recht te zetten die naar aanleiding van de vorige gehoren zouden zijn gerezen. Zij heeft de indruk dat zij misbegrepen is geworden "door de beide instanties" naar aanleiding van de door haar afgelegde verklaringen.

Vervolgens meent de verzoekende partij dat er wel degelijk nieuwe elementen voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Zij stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt.

De verzoekende partij wijst erop dat de verklaringen van een kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat deze verklaringen mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn en niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten, dat een kandidaat-vluchteling een poging moet ondernemen om zijn relaas te staven en dat het voordeel van de twijfel kan worden toegestaan indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. De verzoekende partij betoogt dat zij hieraan ruimschoots heeft voldaan en dat uit het administratief dossier en de gehoorverslagen blijkt dat zij met betrekking tot de aangehaalde feiten eenduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd.

Verder volhardt de verzoekende partij erin dat zij thans de waarheid heeft verteld. Zij betoogt dat het verzwijgen van een deel van het relaas en zelfs bedrieglijke verklaringen op zich niet volstaan om iemand de vluchtelingenstatus te weigeren. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad en naar de proceduregids van UNHCR.

Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar jonge leeftijd. Zij wijst erop dat rekening dient te worden gehouden met haar persoonlijkheid, onder meer haar

intellectuele vermogens, haar leeftijd en psychologische stoornissen. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad en stelt dat *in casu* geen rekening werd gehouden met haar leeftijd. Zij stelt dat zij amper 16 jaar was toen zij Afghanistan verliet, dat zij haar familie gehoorzaamde, dat zij uitvoerde wat haar werd opgelegd en zich hierbij geen vragen stelde, hetgeen ook niet zou worden getolereerd. De verzoekende partij heeft alles verteld wat zij wist en kan niet meer vertellen. Zij betoogt dat zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze pas kunnen worden gevonden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen, en dat deze kleine tegenstrijdigheden niet zwaarwichtig genoeg zijn om eruit af te leiden dat haar relaas weinig aannemelijk zou zijn. Zij stelt dat in zoverre er sprake is van incoherenties, *quod non*, deze geenszins de kern van haar vluchtrelaas raken en niet verhinderen om aan haar relaas geloof te hechten.

De verzoekende partij meent dat zij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en dat de bestreden beslissing artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet schendt. Zij vraagt met aandrang om rekening te houden met haar profiel en betoogt dat: *“Er kan niet ontkend worden dat verzoeker een risicoprofiel heeft.”*

Verder meent de verzoekende partij dat haar minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Zij verwijst naar artikel 4.5 van de Kwalificatierichtlijn. Zij betoogt dat zij thans coherente verklaringen aflegde die niet in tegenstelling zijn met gekende feiten en dat er in ieder geval genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van haar vrees.

De verzoekende partij meent voorts in ondergeschikte orde aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus. Zij betoogt dat zij in haar land van herkomst foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing dreigt te ondergaan in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij stelt dat indien zij geen verblijfsstatuut zou krijgen en een repatriëring naar haar herkomstland het gevolg zou zijn, moet worden gegarandeerd dat de ontvangende staat effectief en in praktijk in staat zal zijn haar te beschermen tegen het risico op een onmenswaardig bestaan, wetende dat er geen overnameovereenkomst bestaat tussen België en Pakistan. Zij wijst erop dat zij als jongeman duidelijk is verwesterd, hetgeen een risicoprofiel vormt ingeval van terugkeer. Zij betoogt dat zij het risico loopt te worden ingelijfd bij gewapende bendes en als afvallige te worden aanzien. Dit risico kan volgens haar niet objectief worden becijferd. Zij stelt dat er sprake kan zijn van “forseeable personal circumstances” die relevant zijn in het kader van artikel 3 van het EVRM. Zij betoogt dat hieraan haar huidig bestaan moet worden gespiegeld en stelt dat zij momenteel op zelfstandige wijze een stabiel bestaan heeft uitgebouwd en positief bijdraagt aan onze samenleving. Verder betoogt de verzoekende partij dat indien zij zou worden teruggewezen naar Pakistan, dit een zodanige psychologische ontreddeering teweeg zal brengen dat een gedwongen terugkeer zal overeenstemmen met een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De verzoekende partij kan zich voorts niet vinden in de stelling van de commissaris-generaal dat haar basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland gegarandeerd zijn en dat haar levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zij wijst op de erbarmelijke levensomstandigheden waarin zij in Griekenland terecht kwam en dat zij werd geconfronteerd met allerlei belemmeringen met betrekking tot onder andere huisvesting, voeding, scholing, medische zorg *et cetera*. De verzoekende partij citeert uit een rapport van AIDA van maart 2019. Zij betoogt dat zij bereid was alles te doen in Griekenland, als zij maar hierdoor zichzelf kon onderhouden. Zij vond echter geen werk om een inkomen te genereren en wijst dienaangaande op haar jonge leeftijd. Het was hierdoor evenmin mogelijk om een woning te huren. Hierdoor was zij genooddaakt naar België te trekken. Zij citeert uit een rapport van AIDA omtrent de problematiek inzake toegang tot de arbeidsmarkt. Het loutere feit dat zij in Griekenland werd erkend als vluchteling, sluit dan ook niet uit dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland, aldus de verzoekende partij. Zij meent dat geen rekening wordt gehouden met haar specifieke, kwetsbare situatie en stelt dat: *“Verzoeker is een alleenstaande zeer jonge man. Verzoeker staat voor alles er alleen voor. Verwerende partij stelt al te makkelijk dat verzoeker maar hulp had moeten vragen bij organisaties, advocaten had moeten contacten om recht op onderwijs af te dwingen, ...”* De verzoekende partij stelt dat zij in de eerste plaats diende te overleven en dat iedere dag een strijd was om de nodige basisbehoeften af te dwingen. Zij citeert uit een arrest van de Raad. Zij meent dat zij persoonlijk en concreet aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, ontoereikend is dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van

Griekenland. Zij wijst erop dat zij zich als alleenstaande zeer jonge volwassene in een uiterst kwetsbare situatie bevindt.

Tot slot betoogt de verzoekende partij dat: *“Daargelaten de vraag of en in welke mate thans kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel (en er kan van worden uitgegaan dat de levensomstandigheden die statushouders bij een terugkeer naar Griekenland te verduren krijgen niet de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid van het arrest Ibrahim van het Hof van Justitie bereiken, meent verzoeker dat, gelet op het voorgaande en rekening houdende met zijn kwetsbaar profiel en zijn fysische en psychologische kwetsbaarheid, een verder en gedegen onderzoek van de situatie van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen is.”*

3. Beoordeling

3.1. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.*

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Voormelde motieven zijn pertinent en vinden steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Ze worden op generlei wijze betwist door de verzoekende partij.

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

3.3. De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Voorbeelden van dergelijke nieuwe elementen zijn situaties waar de lidstaat bijvoorbeeld de internationale bescherming heeft ingetrokken, beëindigd of geweigerd te verlengen bij een definitieve beslissing, of waar de verzoeker wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die zijn te wijten aan zijn bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigden van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

3.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.4.1. Op 25 februari 2019 dient de verzoekende partij in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 22 oktober 2019 verklaart de commissaris-generaal dit verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk omdat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name in Griekenland. Bij arrest nr. 232 666 van 17 februari 2020 verwerpt de Raad het beroep van de verzoekende partij tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing van de commissaris-generaal van 22 oktober 2019. Bij beschikking nr. 13.864 van 20 augustus 2020 verklaart de Raad van State het cassatieberoep van de verzoekende partij tegen voormeld verwerpingsarrest van de Raad van 17 februari 2020 niet-toelaatbaar. Aldus resten er de verzoekende partij geen rechtsmiddelen meer tegen de beslissingen van de commissaris-generaal en de Raad in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming.

Op 13 september 2021 dient de verzoekende partij in België een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij verklaart dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming leugenachtige verklaringen heeft afgelegd omtrent haar nationaliteit, dat zij niet de Afghaanse maar de Pakistaanse nationaliteit heeft, dat iedereen weet dat Hazara's in Quetta worden vermoord, dat zij nooit de bedoeling had om in Griekenland te blijven omdat er daar geen werk is en dat het in Pakistan beter is dan in Griekenland.

Ter staving van haar tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming legt zij kopieën voor van haar geboorteakte, van een B-formulier van gezinssamenstelling, van een bloedtest, van de identiteitskaarten van haar vader, moeder en grootvader, van de militaire kaart van haar vader en van haar paspoort (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Ten aanzien van Griekenland verklaart de verzoekende partij dat zij er niet naar kan terugkeren omdat zij dan moet zeggen dat zij geen Afghaan is, dat ze er haar identiteitskaart of paspoort in beslag zullen nemen en dat ze haar zullen terugsturen naar Turkije of Pakistan.

3.4.2. De bijgebrachte verklaringen en documenten in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming zijn weliswaar nieuwe elementen maar vormen, zoals omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, geen elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt, zoals terdege in de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd: *“Wat betreft de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige verzoek, met name dat u eigenlijk in Pakistan bent geboren en geen Afghaan bent maar wel een Pakistaan (zie verklaring volgend verzoek vragen 3, 5, 6) , evenals dat u omwille van uw loutere Hazara-zijn vreest te zullen vermoord worden in Pakistan (zie verklaring volgend verzoek vraag 16), moet immers worden benadrukt dat deze de beoordeling omtrent uw nood aan internationale bescherming niet wijzigen. Immers, zoals eerder reeds aangegeven werd uw eerste verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard omdat u reeds de vluchtelingenstatus verkreeg in Griekenland, meer bepaald op 12 december 2017 (zie Eurodac Marked Hit in administratief dossier). Ook werd vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden*

niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (zie beslissing eerste verzoek). Dat u heden verklaart Pakistaan te zijn en nooit in Afghanistan te zijn geweest, verandert niets aan het gegeven dat u reeds over internationale bescherming in Griekenland beschikt. De aanvullende verklaring dat het nooit uw bedoeling was om in Griekenland te blijven en dat "er geen werk is" (zie verklaring volgend verzoek vraag 16), zijn evenmin elementen die een herziening van de beoordeling van uw eerste verzoek opdringen. Een louter algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, volstaat immers geenszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in deze EU-lidstaat te weerleggen. Het bijkomstige argument dat u niet kan terugkeren naar Griekenland omdat u dan moet zeggen dat u geen Afghaan bent maar wel Pakistaan, en dat u vreest dat ze uw identiteitskaart of paspoort in beslag zullen nemen en u zullen terugsturen naar Turkije of Pakistan (zie verklaring volgend verzoek vraag 19), kan evenmin overtuigen. Eerst en vooral ziet het CGVS niet in om welke reden u in Griekenland genoodzaakt zou zijn om te moeten vertellen dat u Pakistaan bent en geen Afghaan, en daarenboven zijn er geen redenen om aan te nemen dat de Griekse autoriteiten u zomaar, zonder enig verder onderzoek, zouden terugsturen naar Turkije of Pakistan daar Griekeland, net zoals andere EU-lidstaten, gebonden is aan het non-refoulement principe.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt, met name uw Pakistaanse geboorteakte, een Bformulier van gezinssamenstelling, een bloedtest, de (Pakistaanse) identiteitskaarten van uw vader, moeder en grootvader, de militaire kaart van uw vader en uw paspoort, moet worden vastgesteld dat het louter kopieën of foto's betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze stukken bijzonder relatief en bovendien kunnen zij, zoals eerder reeds opgemerkt, de eerdere beoordeling van uw nood aan internationale bescherming niet wijzigen."

In haar verzoekschrift brengt de verzoekende partij geen concrete elementen aan die deze motieven weerleggen. Zij komt immers niet verder dan het volharden in haar eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal door te stellen dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De verzoekende partij wijst op haar jonge leeftijd en stelt dat zij amper 16 was toen zij Afghanistan verliet, dat zij hierbij haar familie gehoorzaamde en geen vragen stelde. Nochtans verklaarde zij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij werd geboren in Pakistan, dat zij de Pakistaanse nationaliteit heeft en dat zij nooit in Afghanistan is geweest (administratief dossier, stuk 6, "verklaring volgend verzoek"). Verder worden nergens in de bestreden beslissing tegenstrijdigheden of incoherenties aangehaald. Het is niet betwist dat de verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland. Uit de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland, kan evenmin worden afgeleid dat de verzoekende partij er actueel niet langer internationale bescherming geniet omdat haar vluchtelingenstatus zou zijn ingetrokken, herroepen of beëindigd. Deze informatie heeft immers betrekking op de problemen die statushouders in Griekenland ervaren inzake toegang tot gezondheidszorg, huisvesting, toegang tot werk, bijstand en onderwijs. Bijgevolg liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat de verzoekende partij actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland.

Waar de verzoekende partij wijst op het ontbreken van een overnameovereenkomst tussen België en Pakistan, dient erop gewezen dat in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming een niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen omdat zij in Griekenland internationale bescherming geniet. De verzoekende partij brengt geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat zij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet en/of dat zij ten aanzien van Griekenland een gegronde vrees koestert of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Haar verwijzing naar haar voorgehouden profiel van jongeman die verwesterd is, die een risico loopt om ingelijfd te worden bij gewapende bendes en die als afvallige van zijn geloof zal worden aanzien, evenals haar bewering dat zij ingeval van terugkeer naar Pakistan een dermate psychologische ontreddeering zal kennen dat een gedwongen terugkeer als een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling dient te worden beschouwd, zijn *in casu* dan ook niet relevant.

3.4.3. De Raad herinnert eraan dat de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland en dat *in casu* wordt vermoed dat zij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist immers dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 84-85 e.v.).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90 e.v).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Zoals hoger reeds uiteengezet moeten *in casu* de nieuwe elementen of feiten, aldus verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen.

Met betrekking tot de vraag of de verzoekende partij nieuwe elementen heeft overgelegd om aan te tonen dat zij in de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling, stelt de Raad het volgende vast.

Uit de door de verzoekende partij geciteerde algemene en geactualiseerde landeninformatie opgenomen in het verzoekschrift kan niet blijken dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen waardoor de verzoekende partij in geval van terugkeer naar dat land in een situatie terechtkomt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Wel blijkt dat in de praktijk statushouders in Griekenland in een situatie kunnen terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor er o.a. een risico op dakloosheid bestaat. Verder blijkt hieruit dat migranten en vluchtelingen in Griekenland kunnen te maken krijgen met racistische aanvallen, zoals dat helaas ook het geval is in andere landen van de EU. De onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften

zoals eten, onderdak en stromend water. De beschikbare landeninformatie laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Dat de situatie voor statushouders als dusdanig niet kan worden gekwalificeerd als tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, waarbij deze tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, neemt niet weg dat sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Het is dus noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker het volgend verzoek te beoordelen waarbij het de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In casu brengt de verzoekende partij noch in het kader van haar tweede beschermingsverzoek noch in haar verzoekschrift zulke concrete elementen bij. De verzoekende partij is een drieëntwintig jarige man, die verder geen specifieke kwetsbaarheid vertoont. Bij het indienen van haar tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoekende partij in goede gezondheid te verkeren (verklaring volgend verzoek, vraag 12). Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift wijst op een fysische en psychologische kwetsbaarheid in haar hoofde, laat zij na *in concreto* te duiden waaruit deze kwetsbaarheid bestaat, evenmin staft zij deze beweringen aan de hand van medische en/of psychologische attesten. In haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot het citeren van algemene landeninformatie zonder deze informatie in verband te brengen met haar individuele situatie en omstandigheden. De verzoekende partij brengt dan ook geen nieuwe elementen of feiten aan die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen, nu zij geen enkel concreet element aanvoert waaruit kan blijken dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

3.4.4. Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden in hun geheel overgenomen.

4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

5. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt bijgevolg niet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om het tweede beschermingsverzoek van de verzoekende partij *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien artikel 57/6/2 van de

Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS